

14 augustus 2014.

LOODGIETERS

Hoe dom kan een mens zijn? Pas deze zomer hoorde ik via via dat er behalve een takkenkraker, gasbeheerder, tractorchauffeur en ziekenbezoeker ook een *loodgieter* op ons terrein woont, die zo nodig beschikbaar is. Als ik dat eerder had geweten (door ons blad beter te lezen...) was mij heel wat leed bespaard!

Goede loodgieters zijn moeilijk te vinden. Ik kan er van meepraten en dat doe ik hier dan ook. Voorlaatste winter was mijn keuken thuis aan een verbouwing toe. Ik dacht: “dan wil ik meteen het aanrecht bij het raam”. Maar los van een nieuwe radiator en nieuwe bedrading vereiste dat ook een ingewikkelde ingreep in het waterbuis-systeem. Een ‘omlegging’ via de kruipruimte onder mijn huis.

Voor het ‘kleinere werk’ had ik al jaren een loodgieter: Budje. Alleen, Budje is een soort wandelend biervat en het leek mij onverantwoord, hem de spelonken van het ondergrondse in te sturen. Stel je voor dat-ie zou blijven steken met die opgeblazen buik!

Dus huurde ik een andere loodgieter in. Een magere dit keer: Piet.

Publiek

Piet hield van praten en van aandacht. Zodra hij binnen was, kon ik mijn eigen werk verder wel vergeten. Want Piet had Publiek nodig, aan wie hij continu kon melden welk moertje hij nu weer met welk boutje verbond. Verdween ik uit zicht, dan ging hij als een *lonesome dog* direct naar mij op zoek om zijn verhaal alsnog te slijten - zelfs al zat ik op het toilet.

Het schoot dus niet echt op. Piet nam overal uitgebreid de tijd voor. Het pensioen lonkte, en daarom was hij niet van plan, zich in concreto meer dan drie uurtjes per dag uit te sloven. “Ja hállo, ik zal me daar nog net een *burn-out* op de hals halen!”

Koffie, thee en lunch waren wel aan hem besteed.

En dus werd vooral MIJNtijd vier weken lang verspild. Deinend op het refrein van ‘plankje zus en buisje zo’, speelde ik lijdzaam de rol van gastvrouw, zonder ook maar iets van zijn monologen op te steken. Want Piet had veel last van ‘seniorenmomentjes’, en aan het bijhouden van zijn vak was hij al 30 jaar niet meer toegekomen. “Dan ken je wel aan de gang blijven!”. Dus toen hij ontdekte dat het vreemde, links door hem terzijde gelegde apparaatje een moderne *cooker* bleek te zijn die hij geacht werd te installeren, was hij alles behalve blij. “Allemachtig, nou moet ik die hele achterwand er weer uit slopen... Nou ja, morgen is er weer een dag!”

’s Avonds vertelde ik mijn zoon, hoe ik door mijn zo vurig begeerde cooker nu nóg langer aan Piet vastzat. “De achterwand eruit?” reageerde mijn zoon verbaasd. “Dat ding hoort gewoon onder de plint!”

Beledigd liet Piet de volgende dag weten, dat hij daar zelf ook heus wel opgekomen was. En dat de wasmachine per abuis op de radiator was aangesloten, had de beste kunnen overkomen. In het kielzog van zijn gehavend ego liet hij trouwens *en passant* weten, dat de elektra nietbij de prijs was inbegrepen, “Daar begin ik echt niet aan!”

Geen prutjes

Een beetje laat, deze mededeling. Want hiermee viel de prijs twee keer hoger uit dan als ik het bedrijfsrisico van Budje's buik genomen had. Piet ging trouwens *sowieso* de kruipruimte niet in. "Nee hoor, daar houd ik niet van. Als ik bovenlangs een paar extra bochtjes in die buizen maak lukt het ook wel. Moet je alleen geen prutjes in de gootsteen kiepen, want verstoppingen haal je er natuurlijk niet meer uit!"

Uiteindelijk was de keuken 'klaar'. Volgens Piet dan. De elektricien rekende nog eens 600 euro extra en wees er bij vertrek op, dat 'iets' in het keukenkastje lekte. Constant. Piet kwam terug, tot drie keer toe, maar moest de handdoek in de ring gooien: "Geen idee hoor! Hoe moet ik dat nou weten?" En Budje weigerde 'uit principe' andermans fouten te verhelpen.

Het lekkende vocht creëerde zwarte vlekken, en af en toe doken er zelfs zwammen op. Tot de cooker het begaf: kortsluiting! Na installatie van een nieuw exemplaar door de officiële (peperdure) cookerspecialist, stopte het lekken acuut. Restitutie van de schade via Piet was helaas niet mogelijk: die bleek inmiddels met pensioen. Als afscheidscadeau beet hij me door de telefoon toe: "Ik mot jou niet!"

Om mijn schuldgevoel af te kopen, schakelde ik bij mijn tuinhuis Budje weer in. De waterbuizen waren stuk gevoren. En de geiser ook. Voor een nieuwe geiser vroeg Budje wel een opvallend hoog bedrag. Ik beschouwde het maar als een afkoopsom voor mijn 'ontrouw'. Douchen bleek er voortaan echter niet meer bij: in plaats van een badgeiser had Budje mij een keukengeiser geleverd, met een onwillige gasvlam aan de verkeerd kant. Aansteken lukte alleen nog met behulp van een spiegel. Soms.

Na één seizoen en een RSI-arm rijker was ik het zat. Voor een kwart van het bedrag van de keukengeiser kocht ik zelf een nieuwe badgeiser met automatische ontsteking. Budje mocht hem installeren: hij vroeg 80 euro voor het slaan van zeven schroefjes. En... de ontsteking werkte niet.

Moet ik doorgaan? Op advies van Budje werd het apparaat omgeruild, waarna het wederom niet werkte. Ook Budje kwam drie keer retour, maar snapte niet hoe hij 'dat kreng' zou moeten afstellen. "Ik geef het op." En ik zag hem mompelen: "over krenge gesproken..."

Inmiddels heb ik de ideale oplossing ontdekt: gewoon ouderwets badden. Je kookt een ketel water, giet het in een bak, vult met koud aan tot aangenaam en kiept alles in de doucheruimte royaal over je heen. "Mandiën" noemt mijn Indische vriendin het chic. En dat is het ook. Tenminste, vergeleken met de tobbe waarin wij vroeger om beurten, op zaterdag, als bibberende kinderen werden schoongeboend - ook 's winters.

Ben ik dan eindelijk tevreden? Eventjes was ik dat wel. Maar nu weet ik dus van het bestaan van onze 'eigen' loodgieter op De Federatie. En dát opent nieuwe perspectieven! Dus *hallo meneer Kunduz, here I come!* Alleen... durft u het aan?
Emma Veenstra, tuin 45

21 augustus 2013

Het nut van meelopen

In het vorige nummer schreef Emma Veenstra (tuin 45) onder de titel ‘Het nut van commissies’ over een boete, haar opgelegd door de nieuwe tuincommissie, die strenger blijkt dan de vorige. Maar is zij ook rechtvaardiger? Een nader onderzoek.

Ongelooflijk, hoeveel reacties ik kreeg op mijn laatste stukje - zelfs van mensen die ik nooit eerder had ontmoet. Veel vergelijkbare verhalen. En ook een reactie van de commissie zelf (Peter, André en Meggie): een schriftelijke uitnodiging om een keertje mee te lopen, opdat ik de controles via hún ogen kon beleven. Daar zei ik geen nee op – al was het maar uit nieuwsgierigheid naar al die tuinen, die normaal gesproken achter hoge heggen verborgen blijven.

Vier man sterk gaan we op pad. Ik krijg een notitieblokje in de hand gedrukt, zodat ik als een echte ‘professional’ méé de tuinen in kan lopen en persoonlijk mag noteren wat er allemaal niet deugt.

Het moet gezegd: ik word er wijzer van, in meerdere opzichten. Dat er even zoveel stijlen als tuinen zijn, had ik natuurlijk al begrepen. En dat onkruid welig tiert als tuineigenaren zich een heel seizoen niet vertonen en dus evenmin reageren op briefjes en boetes, dat snap ik ook.

Maar wat ik bijvoorbeeld niet wist, is dat je de grond achter je schoeiing gewoon vol mag zetten met bloemen! Ik meende altijd, dat je die strook vrij van groen moest houden en hooguit aan mocht stampen met haksel.

“Welnee”, zegt Peter, hovenier van huis uit, “het gaat erom dat de brandweer er in geval van nood doorheen kan –dus geen obstakels en maximaal 20 cm hoog.”

In een toekomstvisioen zie ik de bloemenzee van komend jaar al voor me. Afrikaantjes! Oost indische kers! Kan ik meteen het anti-worteldoek verwijderen dat ik, om mijzelf te sparen, altijd onder het haksel leg. Want dat blijkt juist weer *niet* te mogen. Peter: “Dit jaar was er zelfs een tuinder die kunstgras had gelegd. Dus als we dáár aan beginnen...”

Hof van Eden

Als voorbeeld van hoe het óók kan laat Meggie mij een tuin zien, die normaal aan het zicht onttrokken wordt door de hoge, dichte heg – gevolg van het voormalige gedoogbeleid. Binnen leidt zij mij door een verstild Hof van Eden: een sfeervol huisje met Japanse waranda, dat uitkijkt op een strak onderhouden tuin vol prachtige boompjes en struiken, omringd door grind. “Ja, eigenlijk mag dat grind natuurlijk niet, maar dit is zó prachtig aangelegd...”

We arriveren bij de tuin van een kennisje, dat liever de natuur zelf als leidraad voor haar inrichting neemt. Ineens geneer ik mij: hoe we haar, vier man sterk, als het ware overrompelen, zonder luide waarschuwing vooraf. Gelukkig hebben we nog niemand naakt of op het toilet aangetroffen. Het kennisje kijkt ietwat verbaasd naar mijn potlood en papier. “Eeh... ik loop een dagje mee”, verklaar ik bedremmeld, alsof ik betrappt word op ‘heulen met de vijand’. Want zo voelt het ineens – een teken aan de wand? Feit is, dat er onmiskenbaar irritaties zijn ontstaan tussen tuinders en nieuwe commissie. En dat die wrijving vooral voortkomt uit onduidelijkheden. Waarom wel een tuin met grind gedogen omdat-ie zo mooi is, maar je strak achter het reglement verschuilen als iemand een briefje heeft gemist vanwege een vakantie? Waarom plotseling eisen dat er een randje aarde tussen heg en gras verschijnt, zonder dat hierover iets terug is te vinden in het verafgode statuut?

Ik begrijp de tolerantie, om bij een prachtige hortus dingetjes door de vingers te zien. Waardeer het zelfs! Maar waarom dan niet bij tuinen die van een andere smaak getuigen? *Die* onduidelijkheid komt volgens mij over als ‘meten met twee maten’ en dát kweekt onbedoelde verdeeldheid.

Misverstanden ophelderen

Kunnen we nu alle misverstanden definitief ophelderen? “Daar is de jaarvergadering voor”, stelt Peter nuchter vast. “Maar veel vragen rijzen pas op in de loop van het seizoen”, werp ik tegen, “vaak naar aanleiding van jullie briefjes”. “Nou, wij zijn iedere zaterdagochtend bij het gereedschappenhok aanspreekbaar”, zegt Peter. Ik weer: “Is het dan misschien een idee, dat onderaan jullie briefjes te vermelden?” Meggie vindt het wel een goede suggestie, Peter is minder enthousiast. “Het zijn toch zeker geen kinderen?” roept hij, “je moet het ze ook niet ál te gemakkelijk maken!”

“Juist wél!” zeg ik fel. En met ternauwernood verholde trots laat ik weten dat ik ‘uit de PR-wereld’ kom en ‘dus’ zeker weet dat je voor succesvolle communicatie nooit helder genoeg kan zijn. “Leid de mensen bij wijze van spreken aan het handje”, illustreer ik mijn stelling. Peter schudt zijn hoofd. Vrouwen! En ineens zie ik ons daar samen staan. Allebei vervuld van de beste bedoelingen. Maar ook allebei met onze eigen, totaal verschillende gedachte- en verwachtingspatronen - net mensen! Wat voor de commissieleden gesneden koek is, is voor mij veelal een raadsel. Wat ik daarentegen als ‘logisch’ zie, is voor Peter slappe hap. Volgens hem kweek je met overdreven behulpzaamheid alleen maar méér gedoe. Patstelling. Alleen te doorbreken met een andere stelling: *streng mag, rechtvaardig moet.*

Onze droom

Eén ding staat vast. Een enkele onverlaat daargelaten, doen de meeste

tuinders hun best er 'naar vermogen' iets van te maken. Dat vermogen verschilt uiteraard per persoon. Maar we hebben één ding met elkaar gemeen: de liefde voor de natuur, het simpele leven op ons tuinencomplex en de droom van een eigen paradijsje - ook al blijft dat in de uitvoering nogal eens steken in onze eeuwige strijd tegen onkruid, slakken en Hollands getij.

Communiceren betekent niet dat je het steeds met elkaar eens bent

Het zou zonde zijn als we, gemotiveerd door dezelfde droom, elkaar gaan bestrijden en vergeten, de nadruk te leggen op dat wat ons bindt. Communiceren betekent niet dat je het steeds met elkaar eens bent – dat zou één van de twee overbodig maken. Het gaat er om van elkaar te leren, en dat lukt alleen vanuit aanvaarding en wederzijds respect. Oké oké, de beste stuurlui staan aan wal. Maar toch: mislukt dat, dan blijven we zitten met een commissie die zich niet op waarde geschat voelt, alle oprechte inspanningen die zij zich getroost ten spijt. Tegelijk eindigen wij tuinders met een 'big brother'-complex, waarbij we wekelijks bang in de brievenbus kijken, niet wetend wat ons wacht, of hoe we boetes kunnen voorkómen. Zo'n beetje als die man, die jaarlijks zijn tuin vol blauw poeder strooide 'tegen de olifanten'. "Maar hier komen toch helemaal geen olifanten?" vroeg zijn buurjongen verbaasd. "Nee", peinsde de man, "dus ik denk dat dit spul wel werkt..."

23 juni 2013

Het nut van commissies

In het vorige nummer van ons blad schreef ik over 'Het nut van mannen', nadat vriend Ben doortastend mijn coniferen met vier meter had ingekort, om mij een boete van de Tuincommissie te besparen. Held van de Dag!

Helaas was de vreugde van korte duur. Want direct na verschijning van mijn stukje ligt er opnieuw een brief in de bus, ditmaal van het bestuur, dat door de Tuincommissie is ingeschakeld. Reden: ik heb mijn coniferen niet tot 1.80 m ingekort maar het bij 2.20 m gelaten. En 1.80 m is één meter tachtig, dat weten we allemaal!

Ik geef toe: ik reageer verbolgen. Want toen ik mijn tuin in 2002 kocht, waren die coniferen al stukken langer dan nu. Ik besluit verhaal te halen: waarom? Hoezo? Waartoe?

De tuincommissieleden horen mijn felle betoog rustig aan, ze blijven kalm en beleefd. Een krachtige troef, want daardoor kalmeer ook ik weer een beetje. Het zijn de *regels*, leggen ze uit. “Tien jaar lang heeft de Tuincommissie veel te veel toestanden gedoogd, en vanaf nu gaan wij de regels weer strikt handhaven.” “Dat kun je wel zeggen”, sputter ik, “want, want, want...”

Bezwaren

Ik noem mijn grootste bezwaren:

“Vanaf het pad kan niemand mijn coniferen überhaupt zien; ze staan achterin, tussen de huisjes. En de burens aan die kant houden óók van hoog. Nu zitten we dus allebei, ongevraagd, tegen een zielig en verminkt bosje hout aan te kijken. Wie is daarbij gebaat?”

De commissie geeft blijk van een toekomstgerichte blik: “Stel dat één van jullie zijn huisje wil verkopen en de nieuwe eigenaar wil het wél laag?”

Ach ja, regeren is vooruitzien.

Mijn vinger priemt protesterend omhoog: “Maar overal in het park staan véél hogere en véél bredere rijen coniferen, die het uitzicht op de tuinen volledig belemmeren - terwijl mijn tuin juist zo’n mooie doorkijk biedt!”

Voor deze ogenschijnlijke paradox blijkt eveneens een passende verklaring te bestaan: pal voor die gigantische coniferen zijn namelijk piepkleine heggetjes geplant, en dan mag het volgens het reglement weer wél. Dan vallen die ondoordringbare wouden onder het ‘eigen beheer’ van de tuineigenaar, ‘mits niet breder dan zes meter’. Jammer maar helaas. “Trouwens, we moeten toch érgens beginnen?”

Daar hebben ze een punt, geef ik toe. Al vraag ik me af hoe zinvol een middel is, dat niet tot het beoogde DOEL leidt, te weten: een mooier tuinencomplex. Maar regels zijn regels, zoals 1.80 m geen 2.20 m is. En je moet inderdaad ‘ergens’ beginnen. Ook al ben ik dan net de pineut...

“Uiteindelijk komt iederéén aan de beurt”, voorspelt de commissie sussend (of is het een dreigement?) “Rome is ook niet op één dag gebouwd, maar we doen ons best!”

Vier boetes

Dat blijkt al in het daaropvolgende weekend, als ik ‘corvee’ heb en samen met een aardige dame het park sta te schoffelen. Na de pauze komt ze balend terug van haar huisje. “VIER boetes heb ik in mijn bus. VIER!!!”

Ik knik. “Ze worden strikter met de regels. Zelf had ik vorige week ook...”

Maar daar heeft ze – terecht- geen boodschap aan. “Als de tuincommissie zó extreem van het ene uiterste in het andere verval, schoffelen ze in één klap ook het plezier van de tuinders weg!”

Zou het? De commissie doet haar werk feitelijk ‘eindelijk’ serieus - al is het even slikken. Maar wie zou hun vrijwilligerstaak willen overnemen? De beste stuurlied staan aan wal; dat is voor hen óók af en toe slikken. Want soms willen wij liever ons gelijk dan ons geluk...

Wat wil ik? Na enige aarzeling kies ik voor geluk: ik betaal braaf mijn boete en zaag nog 40 cm extra van mijn bomen af.

‘Het nut van commissies’... Achteraf was een andere titel misschien beter geweest: ‘Hoge bomen vangen veel wind’. En dan bedoel ik niet de bomen die we straks allemaal moeten inkorten, maar de leden van de Tuincommissie zelf. Want die krijgen het vast nog hard te verduren.

Wat vindt u (als aspirant-commissielid)?

Emma Veenstra, tuin 45.

P.S. Ik lees in het reglement: heggen tussen huisjes mogen twee meter hoog zijn – ik heb er dus 20 cm te veel van afgezaagd! Zoals altijd lag ook hier De Waarheid in het midden – of De Regel.